

РЕШЕНИЕ

№ 1770

гр. София, 15.03.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIV КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 08.03.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Стоянова

**ЧЛЕНОВЕ: Весела Цанкова
Луиза Христова**

при участието на секретаря Силвиана Шишкова и при участието на прокурора Ютеров, като разгледа дело номер **11162** по описа за **2012** година докладвано от съдия Камелия Стоянова, и за да се произнесе взе предвид следното:

3

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Р. А. К. против решение от 09.08.2012 г., постановено по НАХД № 20291/2011 г. на СРС, наказателно отделение, 103 с-в. Със същото е потвърдено НП № 34444/15.04.2011 г. на началника на ОПП в СДВР, с което на Р. А. К. на основание чл. 182, ал. 1, т. 6 от ЗДвП е наложено административно наказание глоба в размер на 350 лв. за нарушение по чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, лишаване от право да управлява МПС за срок от 3 месеца за нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП и на основание и на основание чл. 183, ал. 1, т. 1 от ЗДвП му е наложено административно наказание глоба в размер на 10 лв. за нарушение на чл. 100, ал. 1, т. 1 от ЗДвП.

Решението се обжалва като неправилно постановено в нарушение на закона, със съществени нарушения на процесуалните правила - касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК, по съображения, изложени в касационната жалба. Иска се да се отмени решението и да се отмени наказателното постановление.

Ответникът по касационната жалба не изразява становище по жалбата.

СГП дава заключение за основателност на жалбата.

Административният съд С.-град, като се запозна с обжалваното решение и обсъди доводите, посочени в жалбата, намира следното:

Касационната жалба е подадена в преклузивния срок по чл. 211, ал. 1 от АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, от надлежна страна по чл. 210, ал. 1 от АПК, срещу подлежащо на оспорване по чл. 208 от АПК съдебно решение, и е допустима.

Разгледана по същество е неоснователна.

С решение от 09.08.2012 г., постановено по НАХД № 20291/2011 г. на СРС, наказателно отделение, 103 с-в е потвърдено НП № 34444/15.04.2011 г. на началника на ОПП в СДВР, с което на Р. А. К. на основание чл. 182, ал. 1, т. 6 от ЗДвП е наложено административно наказание глоба в размер на 350 лв. за нарушение по чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, лишаване от право да управлява МПС за срок от 3 месеца за нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП и на основание и на основание чл. 183, ал. 1, т. 1 от ЗДвП му е наложено административно наказание глоба в размер на 10 лв. за нарушение на чл. 100, ал. 1, т. 1 от ЗДвП.

От фактическа страна СРС е приел за установено, че на 18.03.2011 г. около 10.17 ч. в [населено място], по [улица]с посока на движение от [улица]към магазин „Зора” Р. А. К. управлявал лек автомобил марка „Опел” с ДК [рег.номер на МПС] . Пред магазин „Зора” на [улица]същият се движел със скорост от 102 км/ч. В посочения час младши контролори от ОПП в СДВР изпълнявали служебните си задължения по контрол на скоростта на движение на пътните превозни средства и установили скоростта на движение на управлявания от Р. А. К. автомобил с помощта на техническо средство радар TR 4D № 384, фиксиращ скоростта, датата и точния час. Управляваният от Р. А. К. лек автомобил бил спрял за проверка и на лицето били показани отчетените от радара скорост, дата и час, като при проверка на документите на лицето същият не представил контролен талон към СУМПС. На Р. А. К. бил съставен АУАН, въз основа на който било издадено и наказателното постановление.

От правна страна СРС е приел за доказано, че Р. А. К. е нарушил чл. 21, ал. 1 от ЗДвП. Решението на първоинстанционния съд е правилно.

Фактическата обстановка правилно е възприета от първоинстанционния съд, като от събраните по делото доказателства се установява, че на 18.03.2011 г. около 10.17 ч. в [населено място], по [улица]с посока на движение от [улица]към магазин „Зора” Р. А. К. управлявал лек автомобил марка „Опел” с ДК [рег.номер на МПС] . Пред магазин „Зора” на [улица]същият се движел със скорост от 102 км/ч. В посочения час младши контролори от ОПП в СДВР изпълнявали служебните си задължения по контрол на скоростта на движение на пътните превозни средства и установили скоростта на движение на управлявания от Р. А. К. автомобил с помощта на техническо средство радар TR 4D № 384, фиксиращ скоростта, датата и точния час. Управляваният от Р. А. К. лек автомобил бил спрял за проверка и на лицето били показани отчетените от радара скорост, дата и час, като при проверка на документите на лицето същият не представил контролен талон към СУМПС. Член 21, ал. 1 от ЗДвП установява определени стойности на скоростта в км/ч., които не следва да се превишават от водача при избиране на скоростта на движение, като в населено място скоростта на движение не може да превишава 50 км/ч. В процесния случай е установено по безспорен начин извършването на нарушението, самоличността на нарушителя и неговата вина. При съставянето на акта и наказателното постановление

не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да водят до отмяна на последното. Както АУАН, така и НП съдържат изискуемата се индивидуализация на нарушението от фактическа страна - посочена е дата и мястото на неговото извършване, и обстоятелствата, при което е извършено. От събраните по делото доказателства се установява и извършването на нарушението. Скоростта е установена с техническо средство – радар, фиксиращ скоростта, датата и точния час на движение. Отчетените данни са показани на водача, който не е възразил по точността им при съставянето на АУАН № 34444/18.03.2011 г. съгласно чл. 42, т. 8 от ЗАНН или в 3-дневния срок след това съгласно чл. 44, ал. 1 от ЗАНН. От събраните по делото доказателства се установява също така, че техническото средство – радар TR 4D № 384 е преминало необходимите проверки на 16.02.2011 г. и последващата проверка е със срок на валидност 12 месеца. Нито в производството пред СРС, нито пред касационната инстанция касаторът е доказал твърдението си, че отчетената превишена скорост не е на управлявания от него автомобил. Както АУАН, така и НП съдържат изискуемата се индивидуализация на нарушението от фактическа страна - посочена е дата и мястото на неговото извършване, и обстоятелствата, при което е извършено. Неоснователно е оплакването, съдържащо се в касационната жалба, че ограничението на скоростта било 70 км/ч. От събраните по делото доказателства се установява, че водачът е управлявал лек автомобил в населено място, като съобразно чл. 21, ал. 1 от ЗДвП скоростта на движение в населено място не може да надвишава 50 км/ч.

Въз основа на изложеното тази инстанция приема касационната жалба за неоснователна. Оспорваното първоинстанционно решение като валидно, допустимо и правилно следва да се остави в сила.

Като съобрази направените фактически и правни изводи и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1 от АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, АДМИНИСТРАТИВНИЯТ СЪД С. – град, XIV-ти касационен състав

РЕШИ

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 09.08.2012 г., постановено по НАХД № 20291/2011 г. на СРС, наказателно отделение, 103 с-в.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: